

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1017: Kinh Nói: Phật Không Có Tâm Niệm Rằng, Nay Ta Diễn Nói Mười Hai Phần Giáo, Làm Lợi Ích Hữu Tình

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 088)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Kinh nói: Phật không có tâm niệm rằng, nay Ta diễn nói mười hai phần giáo, làm lợi ích hữu tình.】

Chư vị cần phải biết, tâm niệm này khi chưa thành Phật thì có, giống như chúng ta hiện nay là có, có tâm niệm này; sau khi thành Phật rồi, tại sao lại không có tâm niệm này? Chư vị phải hiểu, làm thế nào để thành Phật? Là tướng, là niệm mới thành Phật. Nếu như tâm niệm này vẫn còn, chưa lìa, thì ngài là phàm phu, ngài không phải là Phật. Phật chắc chắn là lìa tướng lìa niệm, tuy lìa tướng lìa niệm, nhưng do sự huân tập của nguyên lực trong đời đời kiếp kiếp từ vô thủy kiếp đến nay, sức mạnh đó vẫn còn tồn tại. Sức mạnh này nếu như không gặp duyên thì nó sẽ không khởi hiện hành, không khởi tác dụng; Phật quả thật không có tâm niệm này. Thế nhưng, nếu có một chúng sanh cầu xin Phật, chúng sanh có tâm niệm này tức là có “cảm”, chúng sanh có tâm niệm này thì Phật tự nhiên sẽ có “ứng”, tuy không khởi niệm nhưng vẫn có ứng. Tại sao không khởi niệm mà cũng có ứng? Đó là do tác dụng của sự huân tu nguyên lực từ vô thủy kiếp khởi hiện hành, chính là đạo lý này. Cho nên, chúng sanh có cảm, Phật có ứng; tuy có ứng, nhưng quả thật là vô niệm.

Phật hiện thân là vô niệm. Giống như Đức Phật Thích Ca Mâu Ni năm xưa khi còn tại thế, thị hiện tám tướng thành đạo, Ngài có khởi niệm hay không? Không có niệm. Tuyệt đối không phải nói rằng: “Cơ duyên của chúng sanh ở nơi này đã chín muồi, cần dùng thân Phật để độ hóa, ta phải đến đó để đầu thai, để thị hiện tám tướng thành đạo, hiện thân Phật”. Nếu có tâm niệm này, thì Ngài là phàm phu, Ngài không phải là Phật Bồ Tát. Quả thật là không có khởi niệm, thị hiện tám tướng thành đạo, trụ thế tám mươi năm, không hề có niệm, không có ý niệm đó. Cũng không hề nói rằng, “Ta nhất định phải trụ thế ở đó bao

nhiều năm”, không hề có. Đến vô niệm, đi cũng vô niệm. Vậy thì tại sao lại vừa vẫn trụ thế tám mươi năm, không trụ thế một trăm năm, hay sáu mươi năm? Vấn đề này đều nằm ở một chữ “duyên”, chính là sự cơ cảm tương ứng. Nơi nào có sự cảm cầu của chúng sanh, thì Ngài sẽ trụ thế lâu hơn. Nếu duyên này đã tận, thì Ngài sẽ diệt độ, Ngài không trụ thế nữa. Phật trụ thế, Bồ Tát trụ thế, cho đến những bậc Thiện tri thức chân chánh có tu hành trụ ở đời, hoàn toàn là xem chúng sanh ở khu vực đó còn có cơ duyên đắc độ hay không. Cách nói này vẫn còn chưa dễ hiểu lắm, chúng ta nói một cách rõ ràng dễ hiểu hơn một chút: Phật trụ thế, chính là hỏi thử xem ở nơi này, còn có người nào tin vào lời Phật dạy hay không? Còn có người nào nghe Phật giảng kinh thuyết pháp mà có thể y giáo phụng hành hay không? Nếu như có, Phật chắc chắn sẽ trụ thế; nếu như không còn, thì Phật sẽ không trụ thế. Cho nên, Phật trụ thế không phải vì bản thân Ngài, mà là vì nơi đó có chúng sanh nào chịu theo Ngài học tập hay không. Sự học tập này phải là học thật, không phải học giả vờ, học giả vờ thì không có tác dụng gì. Chúng ta rất muốn nghe kinh, nhưng nghe xong một câu cũng không làm được, như thế là vô dụng, vậy thì Phật sẽ không trụ thế. Nghe xong rồi thì thật sự làm, thật sự sửa lỗi đổi mới, chỉ cần có một người như vậy, Phật cũng sẽ không rời đi. Đúng như câu nói: “Trong cửa nhà Phật, không bỏ sót một ai”, một người thật sự chịu y giáo phụng hành, chịu nghiêm túc tu hành, thì Phật vẫn trụ thế. Từ đó có thể biết, Phật diệt độ chính là chứng tỏ chúng sanh ở thời đại đó, ở khu vực đó, đã không còn chịu nương theo giáo huấn của Phật để tu hành, không chịu y giáo phụng hành. Phật trụ thế hoàn toàn không có ý nghĩa gì nữa, nên Ngài thị hiện Bát-niết-bàn.